UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED TRI-WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND McGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year $4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, зінкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня міститься в Українськім Робітничім Домі, на розі вулиць Причард і МекГрегор, у Вінніпеґу, Ман.

Передплата на рік $4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

Редакція за оголошення не відповідає.

ДОПОМОЖІТЬ СТРАЙКУЮЧИМ ДЕРЕВНИМ РОБІТНИКАМ!

Нашим читачам відомо вже, що в портартурськім лісовім окрузі вийшло на страйк 600 робітників, що працюють там в лісовій індустрії. Вже з самих перших днів страйку опинилися вони в тяжких умовинах, без засобів до життя в глухих лісових дебрях далеко від людей, від осередків поживи. З приходом холодів положення їх дуже погіршилося й допомога дуже потрібна.

Кожний, хто працював у лісі, знає умовини лісового життя й праці. Але цего року, з зростом безробіття — коли на капіталістичнім ринку десяти тисяч робітників блукають без праці й без куска хліба, коли капіталіст кожного часу на місце одного робітника, що застрайкував чи з якихсь инших причин залишив працю, має десять робітників — умовини праці в десятеро погіршилися. Товариші з місць описували вже, в якому положенню є страйкери. Описували, чому вони застрайкували і як боряться. Що можна до цего додати? Ліс це не фабрика, де робітники всі в купі, де вони кожного разу можуть скликати мітінґ, обговорити всякі справи, відізватися до околичних робітників за негайною допомогою, де можуть поставити свої пікети для недопущення скебів до роботи.

Ліс — це широчезні простори, далеко кемпа від кемпи, ще дальше від залізниці. Робітники можуть підтримувати між собою звязки з великими труднощами. Пікетувати мусять як коло кемпів, так і на залізнодорожних станціях. Та компанії, за допомогою приватних і державних емплойментських аґенцій вербують скебів з міст, навіть не попереджаючи їх, що в лісі страйк і везуть їх туди троками, щоб оминути пікетові лінії на станціях.

Прибувши на місце, обдурені робітники хоч і відмовляються працювати, то проте стають непосильним тягарем для і без того вимучених вже страйкерів. Страйкові комітети мусять новоприбулих робітників заберати назад з кемпів до своїх осередків, годувати, бо ті робітники, хоч би й хотіли, то не мають за що вернути назад до міста.

Така ж сама тяжка справа з приміщеннями. Компанії вигнали робітників з кемпів. Робітники мусять тулитися де попало, будувати такі приміщення, в яких хоч би можна переспати. До всего цего зараз вдарили великі морози. До голоду прилучився ще один ворог — холод. Тут вже мова не про допомогу, а про ратунок.

До всего цего, щойно наспіла телеґрама від тов. Гаутамакі-каже, що анґлійці, що є приміщені головно між фінляндськими робітниками в тім окрузі, відмовилися допомагати страйкові, цілковито себе від него відділили, а компанії пакують скебів. Отже положення останніми днями дуже погіршилося.

Допомога потрібна негайна й двоякa: робітництво дооколичних міст, головно Вінніпеґу, тих міст, з яких компанії за допомогою аґенцій, вербують скебів, повинні повести широку пропаґанду між робітниками, щоб вони не вірили тим аґенціям і не їхали до ліса до праці в портартурськім окрузі й не збільшували й так тяжкого стану. Друге — потрібна негайна фінансова допомога. Даючи фінансову допомогу, треба памятати, що хто дає зараз, тай дає два рази.

Ми кличемо всі наші організації, поодиноких товаришів, поспішити з допомогою. Памятаймо, що хоч коло нас скрита, то все-ж таки нас багато й найменша допомога, жертвувана масово, полекшить тяжке положення страйкерів й допоможе їхній геройській боротьбі з визискувачами.

Жертви засилайте на адресу:

L.W.I.U. OF CANADA — 223 Secord Street, Port Arthur, Ont.

НАСЛІДКИ СПІВРОБІТНИЦТВА ПРАЦІ З КАПІТАЛОМ.

Залізнодорожні шапи викинули останніми днями в Канаді кілька тисяч робітників з роботи. Причина: неврожай, нема для перевозу збіжжя, нема робітникам роботи. Що ж, справа ясна. Нема хліба — нема й роботи. З цего дальший висновок: нема роботи — нема хліба.

Кому ж нема? Робітникам. Робітники одинокі, що мають терпіти. Це їх вина, що нема хліба. Як нема хліба — то це для них нема хліба. Нема роботи — це для них нема роботи. Для паразитів завжди нема роботи — а проте для них є хліб. Робітник шукає роботи, а паразит, коли йому вже лізе через горло, викидає робітника з роботи. І ще й вину скидає на робітника.

Президент та менаджер сіпарських шапів у Вінніпеґу, відклавши кількасот робітників від роботи в місцевих шапах, скинули вину за це не тільки на збіжжя, що воно не вродило, але ще й на самих робітників. Вони сказали, що компанія має угоду з робітниками, що коли брак роботи, то вона має за згодою самих робітників або відправляти їх з роботи, або скорочувати їм години праці. Цего року якраз нема роботи й сіпарська компанія, за згодою самих робітників, відправила 400 їх з роботи.

Ясно ж! Така угода! Угода походить від угодовства — чи навпаки. Мондизм, співпраця між капіталістами й робітниками, а до неї допроваджують соціял-зрадники, реакційні трейд-юнії й инша реакційна зграя між робітництвом. Висновок: компанія не відправляє робітників від праці після свого бажання, але за згодою самих робітників.

Що може бути огиднішого? Що може бути більш пониженого для робітників, як те, щоб їх відправляли боси від праці за їх власною згодою? А спитайте ви кого небудь з відправлених від праці робітників, чи давав він свою згоду компанії на те, щоб вона відправила його з роботи — то він готовий вам в очі плюнути. Де ж би робітник сам давав компанії згоду на те, щоб вона відправила його від роботи. А тимчасом справа якраз так мається. Робітник навіть не стямився, як він, підтримуючи реакційну зграю у своїй юнії, дав її свою згоду торгувати собою.

Вінніпеґський ситі мейор МекЛін відбув нараду з президентом і менаджером сіпарських шапів у Вінніпеґу в справі звільнених від праці робітників. З тих нарад МекЛін дуже вдоволений. Він сказав, що представники компанії дали йому, заступникові манітобського премієра та представникові "board of trade" дуже гарне приняття. Представники компанії сказали представникам уряду, а МекЛін сказав представникові преси, яка сказала громадянству, що між сіпарською компанією, а між робітниками існує угода, що коли нема роботи, то самі робітники рішають, чи їм скорочувати години праці, чи звільняти зовсім від праці певну частину. Угода така, що звільняється від праці "junior workers", а "senior workers" й надалі працюють повні годині.

Президент сказав, що в Монтреалі, наприклад, робітники постановили, щоб всім робітникам зменшити дні праці, а у Вінніпеґу постановили, щоб "junior" йшли на зелену пашу, а "senior", щоб працювали. Отже компанія зробила так, як "хотіли" робітники.

Ми не рішаємо тут, котрі робітники зробили краще — монтреальські, чи вінніпеґські. Основна суть справи не в тім. Суть в тім, що як за одно, так і за друге робітники перебирають відповідальність з компанії на себе. Вони або самі скорочують години праці, або самі себе звільняють від праці. От що то значить система співпраці між капіталістами й робітниками, в яку затягнули робітників їхні угодовські лідери. І якраз цю систему робітництво повинно поборювати всіма силами, бо вона підміновує клясову боротьбу робітництва, бо вона відбирає в робітників наймогутнішу зброю проти їхніх визискувачів.

ЖИТТЯ ЖОВНІРІВ В ЧЕРВОНІЙ АРМІЇ І КАПІТАЛІСТИЧНІЙ АРМІЇ.

У СРСР в кожній сотні є свій червоний куток, свій леннамет, а в кожній частині — свій клюб. Вільного часу червоноармієць іде до клюбу, до лежкутка і там читає газети, грає в шахи та шахмати, або працює в тому чи іншому культурно-освітньому гуртку.

В багатьох частинах армії зорганізовано чайні, де червоноармієць за малу ціну дістає чай, цукор, хліб тощо.

Начальщи склад, робітники і селяни, уряд і комуністична партія турбуються про виховання з червоноармійців свідомих бійців, і не даремно ж Червону армію звуть великою школою для кожного, хто в ній служить.

Зовсім інше спостерігається в капіталістичних арміях, там про виховання салдат не турбуються. Там, салдат — гармазне м'ясо, як він більше притиченний, затурканий, забитий, та краще його можна використати в інтересах пануючої кляси. І не лише рядовий салдат являє собою безправну людину в капіталістичній армії, — молодший начальницький склад живе не в кращих умовах та обставинах. Ось декілька рис з побуту латвійської армії.

Понадстрокові унтер-офіцери 9-го Режицького полку ухвалили зорганізувати клюб. До цього їм доводилося обідати в коридорах або в танцювальній клясі, де повно пороху та бруду. Коли командир полку дізнався про те, що молодший начсклад збирається орґанізувати клюб, він організацію заборонив, назвавши начсклад "бунтівниками", "червоними" тощо. Молодшим командирам не дозволяють, навіть власним коштом організувати клюб, а в цей час офіцерський клюб зорганізовано обладнано коштом салдат. На салдатські гроші куплено меблю то що.

Офіцери визискують салдат нещадно. Часто використовують латвійських салдат для особистого обслугування офіцерів, на ріжних роботах в офіцерських кватирах тощо.

Скарги салдат на погану їжу залишидися без уваги. Помічається часті випадки самогубства серед салдат. Так, в цьому ж таки Режицькому полку лише за один місяць було чотири випадки самогубства. З гарного життя ніхто не піде на самогубство, це кожному відомо. Отже, самогубство в частинах Латвійської армії свідчить про те, що салдатові живеться там не солодко.

ЛІКАР ЗВІЛЬНЯЄ, А КОМАНДИР КАРАЄ.

В наших газетах ми розповідали про часті випадки героїчних учинків червоноармійців на маневрах. Червоноармієць СРСР свідомо виконував покладене на нього завдання в найтяжчих умовах похідного маневрового життя. Але, вимагаючи від червоноармійця виконання його обовязків у поході, на маневрах, у бою тощо, начальницький склад турбується про те, щоб червоноармійцеві було забезпечено вчасно їжу, ночівлю тощо, щоб червоноармієць вчасно відпочивав.

За кордоном офіцери про своїх салдат не турбуються. Там на салдата дивляться, як на худобу. Помри, а виконуй наказ. То нічого, що голодний, іди і їсти не проси.

Комуністична газета Франції "Іманіте" розповідає про салдатське життя на маневрах. Салдат ганяли по вісімдесять кільометрів на добу, при чому їх надто погано годували. Гарячої страви не було зовсім. Видавали салдатам шматок хліба, кусок несвіжого мяса та на трох, коробку консервів. Салдати падали від голоду, жадоби та спеки. В 31-му драгунському полку пять салдат померло в полі, в 73 кінполку довелося звільнити від маневрів 60 чоловік і т. ін.

Наприкінці маневрів стомлені салдати почали бунтуватися і цим примусили командування змінити час відпочинку, збільшити його.

В дні відпочинку салдатам не дозволялось звільнятися з частин. Тих, що ходили до міста самовільно, суворо карали. І не лише їх, карали й тих салдат, що через хворість буди звільнені від маневрів.

Лікар звільняє салдата від походу, бо в салдата немає сили, а командир за це на звільненого накладає кару. Такі порядки в капіталістичній французькій армії.

22,000 ДЖУР.

За відомостями з румунської преси, румунська армія мирного часу нараховує 185,906 салдатів, але дійсну військову службу відбуває лише 100,000, бо 25,000 використовується для ріжної охорони, 22,000 джур в офіцерів та військових урядовців, 12,000 використовується для охорони залізниці і біля 30,000 служать жандармами.

На 910 румунських салдат припадає один генерал, в точ час, як в Італії один генерал припадає на 1,350 салдат, а у Франції один генерал — на 1,700 салдат.

Румунський салдат фактично навчається 7—8 місяців в той час, як строк дійсної служби встановлено в 2—3 роки. Чому так? Та тому ж, що весь час салдатів румунської армії використовується в поміщиків на сільськогосподарських роботах, як наймитів, та на ріжних роботах, як слугів офіцерства.

ЯК ВОНИ "КОНСОЛІДУЮТЬ" УКРАЇНСЬКУ НАЦІЮ.

(Стаття "Пролетарської Правди" про політику УНДО.)

Останні два тижні позначилися в роботі західньо-української буржуазії рядом таких фактів і подій, які зовсім не свідчать про "національне єднання". Навпаки, — буржуазія саме за останні тижні продемонструвала свою клясову активність у боротьбі як проти трудящих Західньої України, так і проти Радянської України.

Досить звернути увагу на контрреволюційні резолюції, які ухвалив конґрес Просвіти, скеровані одним боком проти культурних інтересів західньо-українських трудящих мас, а другим проти Рад. України. Досить згадати, яку шалену кампанію зняла ундівська преса проти т. Скрипника в звязку з його перебуванням у Львові. Досить відзначити, як провокаційно використовує ця сама преса шахрайство Бесідовського, не спиняючись перед тим, щоб узяти під захист оцього лицаря, що потрапив в обійми російської "единонедітимської", білоґвардійської еміграції. Досить нагадати про щоденне цькування не то що комуністів або сельробів, а всіх так званих радянофілів, усіх тих, хто так чи так, а цінять українську радянську державу, національно-політичні й культурні здобутки українських трудящих мас у радянській республіці. З якою піною на устах писав цими днями ундівсько - гетьманський "Український Голос" про тих, хто дозволив собі оплесками вітати присутнього на конґресі Просвіт, радянського консуля Лапчинського!

І враз заклик до національного єднання, чи то пак національної консолідації. ЦК УНДО звернувся з відозвою "до українського громадянства" з закликом до "національної солідарности", до того, щоб кинути "міжпартійні усобиці". "Теперішний момент це наказує", — патетично вигукують у цій відозві.

І на другий день після цього нова лайка й нове цькування так званих радянофілів, новий бруд і нові провокації проти Радянської України. В світлі цього стає цілком зрозуміло, що означає мовою західньо-українських контрреволюціонерів "національна солідарність" і що вони розуміють під теперішнім моментом. Просто УНДО вирішило активніше допомагати польському фашизмові в боротьбі з трудящими масами й усіма тими елементами, що симпатизують Радянській Україні, та допомагати так само в боротьбі проти Радянської України. Але що УНДО не може розраховувати на широку підтримку, що воно переживає навіть внутрішню крізу й організаційний розвал, то його керівники намагаються гаслами про національну консолідацію замаскувати свою контрреволюційну роботу й уторувати собі шлях для цієї ганебної діяльности.

Навіть дрібно - буржуазна львівська "Рада", що стоїть на позиції зміновіховській, отже на позиції певного визнання Радянської України, пояснює нову акцію ундівців зростанням симпатії до Радянської України. "Велика частина українського громадянства, — пише ця газета, — почала без всяких кольорових окулярів гляділи на многоважний процес державного будівництва української республіки за Збручем і переконалася, що цей процес треба українцям вважати за явище додатне й варте повного попертя, а то з двох головних причин: поперше, що явище це є цінне і додатне для українського народу само в собі, а подруге, що так ставитися до цього явища, є категоричним наказом наших великих історичних днів; постулятом здорової національної політики нашого збідованого і спавперезованого народу на його західних національних теренах. Це, — пише газета, — є "тенеза сильного скріплення у нас так званого радянофільства".

Не вдаючись в оцінку цієї характеристики, в ці своєрідні політичні формульовання, властиві для такої газети, як "Рада", ми проте підкреслюємо, що навіть ця газета констатує зростання — не то що серед робітників, із якими "Рада" очевидно має найменше діла, а серед ширших верст трудящих Західньої України — симпатії і інтересу до Радянської України. Оце й є основна причина, чому партія західньо-української буржуазії закликає до так званого "національного єднання". Під цим прапором вона хоче насамперед поборoти оці настрої на Західній Україні. Під цим прапором вона хоче прищепити вороже ставлення до Радянської України й просто згуртувати певні кадри на допомогу польському фашизмові. Ундівці поспішають із цією акцією тому, що вони хочуть цим виправдати себе перед польськими панами. Знаменно, що разом зі зростанням кампанії ундівської преси проти Радянської України, активізується політика УНДО, що веде до остаточної згоди й співробітництва з польським фашизмом.

Нема ніякого сумніву також, що до активізації ворожої політики ундівців проти Радянської України спричиняється поглиблення клясової боротьби на Західній Україні, зокрема наступ українського пролетаріяту на ріжні організації, в тім числі на ряд культурно-освітних органів, які досі були монополією буржуазних опікунів. В усякому разі революційні робітники й селяни зривають машкару з обличчя національних опікунів і виявляють усе їхнє неприкрашене хижацько-клясове обличчя. Крім того відповідну реакцію в західньо-української буржуазії спричинює й політика рішучого соціялістичного наступу, яку провадиться в цілому Радянському Союзі та зокрема на Радянській Україні. Сподіванки на капіталістичне переродження Радянської України, на те, що ми не справимося з національно - культурними завданнями й десь потонемо в націоналістичній стихії, — луснули. Західньо-українська контрреволюція бачить, що і національно-політично, і національно-культурно Радянська Україна зміцнюється, і разом з тим відбувається рішуче викорінювання капіталістичних елементів та розвивається соціялізм на Радянській Україні. І вони день-у-день галасують про нашу колективізацію, про наші соціялістичні "експерименти", висловлюючи своє співчуття всім непманам та куркулям Радянської України. Отже й у цьому є причина нової акції західньо-української буржуазії, скерованої проти українських трудящих мас Радянської України. Ось для чого ці лицарі закликають до "національної солідарности" й до ліквідації "міжнародньої партійної усобиці".

Але трудящі Західньої України не дадуть себе зловити на націоналістичний гачок ундівців. А Радянська Україна, не вважаючи на всю цю брудну лайку й гавкання ундівських політиків та ундівської преси, непохитно й далі прямуватиме шляхом зміцнення своєї соціялістичної держави та збільшення соціяльних і національних здобутків.

ПІДГОТОВКА ДО ВІЙНИ.

Польща скорим ходом виконує будову нових залізниць на галицькім Покуттю. Ці залізниці мають злучитися з залізничими лініями румунськими. Одна лінія нормально торова має переходити через Кути-Вижницю на румунську територію й взагалі має лучити Покуття з лінією Снятин-Львів, друга лінія буде вузько торова на шляху Кути-Гринівці до румунської границі. Під першу лінію інжінери вже витичли терасу, а друга вузькоторова вже будується. Рівночасно взялося до відбудови знищених в часі війни залізничих мостів на Черемоші коло Кут і на Дністрі коло Заліщик, щоби пустити в рух залізниче сполучення на лінії Заліщики-Коломия і Кути-Вижниця. Все це робиться на те, щоби мати готовою низку залізничих шляхів до перевозки війська та воєнного матеріялу на випадок нападу на Радянську Україну, як це предбачено в "таємному" польсько - румунському військовому договорі.

МОНГОЛІЯ СТОЇТЬ ПО СТОРОНІ РАД. РЕСПУБЛІКИ.

Монгольський премієр виголосив з нагоди отворення монгольського парляменту експозе, в котрім заявив в справі китайсько-радянського конфлікту, що на підставі договору між Монголією й Радянським Союзом мусить Монголія стояти на боці Радянських Республік і мати на поготові відповідну кількість війська на випадок нападу китайців на монгольську територію. Міністер війни сказав, що Монголія має достаточно війська для охорони своїх границь. Парлямент ухвалив добиватися звільнення цих частин Монголії, які знаходяться сьогодні ще під Китаєм. Представник радянської армії, який був присутний на цім засіданні парляменту, був предметом щирих овацій.

ЗАБОРОНА ВИСТАВ.

З розпорядження староства в Підгайцях в селах Застовчині, Новосильці та Швейковині заборонено всякі українські вистави та прилюдні збори. Всі заборони староство пояснює потребою "громадського спокою й безпеки".